

Михайло Чайка, керівник мережі аптек: «Найкращі справи через нас робить Бог, а ми – інструменти в Його руках»

– Що являє собою Ваша діяльність, професія і як це пов'язано зі служінням Богу?

– Безпосередньо професія фармацевта, провізора полягає в тому, щоб забезпечувати населення лікарськими засобами. Ми відкриваємо аптеки в тих населених пунктах, де їх ще не було. У таких селах люди постійно мали якісь незручності, вони їхали маршрутками кудись, щоб придбати лікарські засоби. Тому ми відкриваємо в таких селах аптеки і тим самим даруємо людям, особливо похилого віку, можливість придбати лікарські засоби і не чекати їх по тижню чи два, коли хтось з рідних чи близьких поїде десь у місто і зможе придбати. У нашій роботі ми все пов'язуємо із служінням для Бога, в першу чергу не працюємо в суботу і в нас у п'ятницю скорочений день у зв'язку з заходом сонця, і в багатьох людей виникають питання, чому в суботу аптека закривається. Є люди, які готові працювати позмінно і щоб кожен день аптека була відкрита і в таких випадках ми пояснюємо, що через те, що ми віруючі, адвентисти сьомого дня, в дуже важливо дотримуватися святої суботи. Таким чином ми свідчимо людям про Бога, про суботу, про релігію.

– А коли ця мережа аптек виникла і які населені пункти охоплює?

– Ми розпочали свою роботу в 2011 році, відкрили першу аптеку в своєму селі, це Шаргородський район Вінницької області, почали працювати в цьому напрямку і зрозуміли, що потрібно

розширяться, не можна залишатись на одному місці. І так Бог благословляв, що з кожним роком по одній або по дві аптеки ми відкривали, і на сьогоднішній день ми маємо 7 аптек по Шаргородському району в 7 населених пунктах.

– І особисто Ви всім цим керуєте?

– На момент відкриття нашої першої аптеки я закінчив школу і в мене батьки були бізнесменами, вони ще з початку 90-х років почали займатися власною справою і я виріс з розумінням, що навчатися – то не так важливо в наш час, головне, щоб мати хороший дохід, хорошу роботу. Я закінчив школу і не планував нікуди йти вчитися, бо вже мав плани на певний бізнес у своєму житті. Але з певних причин ми закрили наш продуктивний магазин на ремонт і потім довго вирішували, що там відкривати. Чи відкривати знову продуктивний магазин, чи продавати якусь хімію, засоби особистої гігієни, чи якісь речі, одяг – тобто в нас було багато різних варіантів. Але наша сестра в Господі Ганна Шулик, близька подруга сім'ї, яка сама пропрацювала понад 38 років завідувачкою аптекою – вона порадила відкрити аптеку і запропонувала свою допомогу, бо вона в цьому кваліфікований спеціаліст. Мого батька це зацікавило і він почав з нею працювати, розробляти проект, готувати документи, тому що потрібно було пройти відділ ліцензування Державної лікарської служби, і з цього почав мій батько. Але на момент, коли почала відкриватися ця аптека, я якраз закінчував 11 клас, складав зовнішнє незалежне оцінювання і в той момент я зрозумів, що мої батьки працюють у бізнесі вже багато років, вони займаються іншою сферою. У мене сестричка є – вона вивчилась на бухгалтера і допомагає нашому бізнесу по бухгалтерському обліку. Я так подумав, що якщо ми відкриваємо аптеку, то обов'язково має бути кваліфікований спеціаліст і в нашому питанні. Адже дуже важко, коли аптечною фармацевтичною сферою керує людина, яка не розуміється в цій сфері абсолютно зовсім, і це мене підштовхнуло піти навчатися на професію фармацевта, провізора і на момент, поки я довчився в коледжі, ми вже зуміли відкрити ще дві аптеки. Ми з батьком

обговорювали ці всі питання і прийняли рішення, що потрібно розширюватися і, таким чином, поки я навчався, ми відкрили ще дві аптеки. Коли я закінчив навчання, я почав безпосередньо займатися цією справою і фармацевтична галузь була на мені. Тобто, налагодження контактів з постачальниками, налагоджування доставок, усі контракти, відкриття нових точок, підготовка і проведення ремонтних робіт – ми шукали людей, які цим займалися. Дотримувалися ліцензійних умов. Я цим всім вже почав займатися конкретно з 2013 року і до цього моменту ми займаємось, Бог нас благословляє, ми розширюємось і якраз у жовтні ми відкрили нову точку і з Божим благословінням працюємо.

– Отже, Ви підкреслюєте, що важливий не просто бізнес, а іще й професійна освіта.

– Зі здобуттям освіти в мене теж був великий досвід з Богом.

Це був для мене переломний момент, я тоді закінчував школу, і ні для кого не секрет, я думав, що неможливо поступити в будь-який навчальний заклад без попередньої домовленості з кимось із представників закладу, тобто я чітко розумів, що потрібно занести комусь подяку за те, щоб я поступив. У момент, коли я поступав, ми вже займалися в фармацевтичній сфері. І оскільки я хотів поступати на фармацевта, але не в університет, а тільки в коледж, батько через своїх знайомих вирішив мені в цьому допомогти. Йому космічну ціну назвали, адже така професія хороша, він погодився заплатити ті гроші, щоб я зміг навчатися у фармацевтичному коледжі. Але ми поїхали в той коледж і якимось так Бог зробив, що ми заїхали до Житомира (бо я навчався в Житомирському базовому фармацевтичному коледжі ім. Г. С. Протасевича) і перед в'їздом до міста біля вивіски ми зупинилися, з батьком поговорили, помолились і він каже: "Там все домовлено, нас люди чекають і ми сьогодні подаємо документи і вступаємо". Ми приїхали на місце в коледж і вийшло так, що особа, яка повинна була нам допомогти, не змогла зрозуміти, хто ми такі, чи та людина неправильно донесла інформацію цій особі, і виходить, що ми побули там трішки, спробували поспілкуватися, нам відмовили у спілкуванні, не дали можливості навіть висловитися нормально і я думаю, що це була воля Божа. І ми якоюсь мірою розчаровані, якоюсь мірою щасливі, бо дуже велику суму зекономили, поїхали додому, навіть не подавши документи. Це був перший раз, коли ми поїхали з батьком подавати документи. Надалі я сказав, що буду займатися своїми питаннями сам, щоб батько не втручався і не витрачав свій час. На той момент мені було 16 років, я забрав свої документи і поїхав сам автобусом в Житомир подавати на вступ. Я приїхав, подав документи, все чудово, все добре, повертаюся додому. Купив квиток, сів в автобус і заснув, а коли прокинувся, то побачив, що коло мене сиділа жінка. І виходить, що я проспав добру годину, я дуже вибачався, що схилився на неї, ми з нею розговорилися, вона сказала, що я такий як її син. Вона питала, куди я їду, чому сам, я розказую, що поїхав вступати, так і так, але не знаю, що вийде, бо в тому році була дуже велика кількість

абітурієнтів і, якщо не помиляюся, 7,3 чоловік на 1 місце припадало. А вона каже, що її племінниця працює в цьому коледжі, і якщо я хочу, вона могла би мені допомогти. Ми з нею обговорили певну вартість, скільки б коштувала ця допомога, але вона мені гарантувала, що я 100% вступаю. У три рази була менша сума, ніж першого разу, коли ми домовлялися. Я тоді думав, що в нас така держава, що вступити безкоштовно не можна, але Бог якимось чином нас відвернув, щоб ми не витратили таку велику суму грошей, послав на мене сон в автобусі, я заснув, прокинувся і почув пропозицію з помірною сумою. Ми обмінялися номерами телефонів, я приїхав додому, розказав батькам, вони щасливі, що так все склалося, і є прямий контакт з конкретною людиною, що вже 100% давала гарантії і нас все влаштовувало. Але я знову кажу батькові, що я ще поїду в Харків подам документи, бо є якісь певні переживання, не хочу втрачати рік, якщо я в цьому році не піду навчатися, то вже в наступному я не буду поступати. Я був у цьому впевнений, бо якщо ти почнеш працювати, почнеш заробляти гроші, то потім буде набагато важче відмовитися від заробітку й сісти, як кажуть, «протирати штани» в коледжі чи університеті. Тобто, якщо я не поступаю, то я закриваю питання з навчанням взагалі і йду конкретно на роботу, і в мене вже з 9-го чи з 10-го класу було розписано життя майже до 30 років, чим я буду займатися. І тут в кінці 11-го класу в мене все кардинально міняється, я вирішую йти навчатися, а не працювати і думаю, щоб я не упустив шанс – поїду подам документи в Харків. Я поїхав в у це місто, мене там дуже тепло прийняли в коледжі, взагалі я був один із декількох абітурієнтів, які приїхали самостійно, а самостійно приїжджали люди із-за того, що вони були старші, а мені було лише 16 років і я приїхав сам, знайшов коледж, подав документи, підписував усі договори. Голова приймальної комісії і всі інші дуже звернули на мене увагу і вона сказала, що дає гарантію, що я поступлю до них і вона буде пропонувати мене на їхній нараді з викладачів, щоб мене представити як президента, представника першого курсу в коледжі. Я питався, чому вона так вирішила, чому саме я, вона пояснювала, що я проявив таку

відповідальність, самостійність, що я приїхав без батьків. Вона взагалі як дізналася, скільки я їхав, звідки я добирався – це для неї був шок. Вона питалася, чи в мене батьки не п'яниці, чи може я сирота, але я кажу, що ні, все добре, батьки адвентисти, ми віруючі люди, в мене хороша, добра сім'я, батьки мене люблять. А вона каже: “Я не розумію, як батьки, які люблять свою дитину, у 16 років відправили її так далеко на вирішення таких важливих питань”. Ми поспілкувалися, я подав документи і поїхав додому. Але в нас тоді сталася трагедія в сім'ї – помер мій дідусь, коли я повертався з Харкова, і на цих всіх емоціях я це дуже важко переніс, бо я був дуже близький з дідусем. Я його дуже любив і так вийшло, що коли я поїхав з дому, він був уже хворий, але я сподівався, що коли повернусь, то застану його живим. Але 18 липня він помер і я не встиг з ним попрощатися, чекаю похорон, тому мені і вступ не вступ, важко було морально. На фоні цього всього 31 липня – це була субота – в обід до мене телефонує ця жінка. Вона хотіла отримати від мене підтвердження, чи все в нас в силі, чи ми готові заплатити гроші за вступ до Житомирського базового фармацевтичного коледжу (це той, в який я дуже хотів поступити). Вона до мене зателефонувала в суботу в обід, я вийшов з будинку, батьки мої не знали про цей дзвінок. Вони лише знали, що я домовився, але самі з цією людиною не спілкувалися, спілкувався тільки я. Я вийшов і думаю: якщо вона зателефонувала до мене в суботу – а в суботу ми такі питання не вирішуємо – значить, я відмовляюся, бо я не можу їй дати згоду. А якщо я дам їй згоду, то це значить, що ми вирішуємо якісь справи в день Господній, у святу суботу. Я як зараз пам'ятаю, що я пішов до бабусі у двір під абрикосою, стою і кажу: “Вибачте, але в нас сталася трагедія в сім'ї, дідусь помер, непередбачені витрати, і ми зараз не маємо можливості заплатити і такі питання в суботу не вирішуємо. Я відмовляюся від вашої допомоги і буду намагатися поступити сам”. У відповідь вона мені каже: “Ви ж розумієте, що ви тепер не будете мати змоги поступити до нас в коледж”. На що я їй сказав, що щоб ви не говорили, якщо на це буде Божа воля, то я вступлю. Якщо в Бога будуть інші плани на мене і Він не хоче,

щоб я навчався на фармацевта, то я не поступлю ні до вас, ні в Харків, нікуди, бо я більше нікуди не подавав документи. На це вона мені відповіла трохи в грубій формі, мовляв, ми домовлялися, ми планували, і тут в останній момент я відмовився, але вона сказала, що якщо ми передумаємо, то в нас ще є можливість до 12 години ночі перетелефонувати і підтвердити мій вступ. Я сказав, що це моя остаточна відповідь і на цьому я поклав слухавку. І для себе я поставив хрест на Житомирському коледжі, хоча я дуже хотів саме туди, тому що він вважається найкращим на пострадянському просторі, там дуже потужна база, там дуже круті викладачі, це дуже престижний коледж був і для мене було важливо саме в ньому навчатися. Але я вирішив, що в принципі, яка різниця, де корочку взяти, якщо я захочу вчитися, то я де хоч буду вчитися, а якщо я не хочу, то який би не був престижний коледж, то я все одно не буду вчитися. Я на те махнув рукою і подумав, що Житомир для мене вже закритий. У перших числах серпня до мене телефонують з Харкова і пояснюють, що я маю до 5 серпня привезти документи і маю підписати договір, тому що в них була якась інша система вступу до коледжу і обов'язково треба було до 5 числа привезти документи, а якщо ні – то автоматично моє місце перекидалося на наступну людину, яка за межами списку. Тобто, якщо я відмовляюся, список рухається і наступна людина поступає. Я вирішив, що якщо я поступив, то потрібно їхати везти документи. Я поїхав у Харків, подав оригінали документів, приїжджаю додому і точно пам'ятаю, що це був четвер. Я приїхав додому вночі у Вінницю, потім добрався в село своє, захожу в будинок і чую, як дзвонить стаціонарний телефон. Я беру слухавку і чую, як мені говорять: "Доброго дня, вас вітає Житомирський базовий фармацевтичний коледж, приймальна комісія, ми хотіли б вас привітати з тим, що ви в третій хвилі пройшли в список вступників. Чи бажаєте Ви навчатися в нашому коледжі? Якщо так, то ми очікуємо Вас з оригіналами документів найближчим часом, але вам потрібно дати усну згоду, щоб ми місце закріпили за вами". Знаєте, я був у шоці, бо я лише з дороги з Харкова приїхав і в Харкові було не так багато абітурієнтів і проблем вступити туди не було ніяких, мені

навіть здається, що в них там недобір був. А в Житомирі був конкурс 7,3 чоловіка на одне місце. І в мене мову відняло, коли я почув, що я поступив. А я поступив безкоштовно, і в той коледж, який я хотів. Я погодився і сказав, що завтра приїду, але без оригіналів документів, тобто я в четвер збираюся, добираюся до Вінниці, до п'ятниці добираюся в Житомир, приїжджаю в приймальну комісію і вимагаю в секретаря і керівника приймальної комісії розписку з печаткою коледжу, що моє місце залишається закріпленим за мною. Лише після того я поїду в Харків, заберу оригінали і привезу до них. У мене дійсно були переживання, що я не заплатив гроші і в них було видно, де оригінал, а де копія документів, і вони бачили, що я оригінали в Харків подав. І я переживав, що якщо я зараз вийду і заберу в Харкові оригінал, то поки я приїду знов до Житомира, там скажуть, що я довго до них добирався і я до них не поступив. Мені пояснюють, що вони такого не дають, в них немає такого розуміння, як розписка чи ще щось, але я пояснюю їм свої переживання, що мені треба їхати до Харкова, а це необхідно витратити дві доби, щоб добратися туди. І все-таки я добився, вони мені на якомусь клаптику паперу написали і сказали, що я маю оригінали привезти до 25 серпня, поставили підпис директора і печатку коледжу. І таким чином я поїхав, забрав документи і поступив все ж таки до Житомирського коледжу. І на той момент я дуже молився, бо я дуже хотів саме в Житомир, тому що це було набагато ближче до дому, а по-друге, це був престижний коледж, найкращий серед коледжів.

– Як стало можливим, що Ви відмовились платити гроші тій особі, яка пропонувала Вам свою допомогу, але все одно вступили до коледжу в Житомирі?

– Вони мені кажуть, що я пройшов, тому що ті абітурієнти, які були переді мною, вони подавали документи ще й до університету і коледж для них був як страховка, або хтось хотів в інше місце, а сюди подавав документи у якості страховки. І я там був у списках десь 350-й, а спустився десь на 40-е чи 50-е місце на той момент, коли вони до мене зателефонували, бо з

тих, хто закінчував 11 класів, у тому році в них був набір лише 60 чоловік. А подали документи понад 500 чоловік. Я вважаю, це відповідь Бога на мої молитви. Я дуже хотів там вчитися і я молився і просив Бога, щоб Він допоміг мені. Але ми в гріховному світі живемо і держава в нас, як здавалося, така – поки не заплатиш, то не вирішиш ніяке питання. І коли я відмовився платити, мені чітко казали, що я не поступлю. Тому я все одно не розумію, яким чином вони мене прийняли – я впевнений, що то Бог благословив, що я все ж таки поступив туди, тому що шансів не було абсолютно ніяких, але все сталося так, як я казав тій жінці з автобуса – якщо буде воля Бога на те, то я буду навчатися, якщо ж у Бога інші плани, то він поведе мене іншою дорогою. І я провчився і закінчив цей коледж у 2013 році і здобув освіту молодшого спеціаліста зі спеціальності “Фармація” і після цього я вже поступив у Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова.

– А чи є якийсь приклад відповідей Бога на молитви саме що стосується аптечного бізнесу? Як Ви бачили, що Бог вас благословляє в цій діяльності?

– У нас недавно був такий випадок – ми мали розширюватися і через тендер у центральній районній лікарні взяли два приміщення в оренду. Але адміністрація нашого району мала на це великі заперечення, тому що одна із наших конкурентів – жінка, з якою ми стикнулись у деяких населених пунктах. Ми відкрили аптеку, потім вона відкрила свою аптеку, аби зашкодити нашому бізнесу. І вона є кращою подругою глави адміністрації. Адміністрація створила нам дуже багато ситуацій, через які ми втратили деякі виграні нами контракти. Є програма “Доступні ліки”, коли лікарі виписують рецепти, а пацієнти приходять з цими рецептами в аптеку, і ми відпускаємо певний перелік товарів з частковою або повною оплатою з державних коштів. З вересня керування фінансуванням цієї програми здійснює Міністерство охорони здоров’я, воно виділяє кошти на область, там їх розкидають на райони, в районі головним розпорядником коштів виступає голова місцевої адміністрації. Тобто, на даному етапі ці повноваження перейшли безпосередньо до адміністрації. Раніше виділяли кошти на лікарню і саме вона розпоряджалася цими грошима, безпосередньо даючи кошти аптекам. Наприклад, вони нам виділяють таку суму на цю програму, іншій мережі таку суму і зазвичай в нас не було ніколи ніяких проблем. Але тепер ми стикнулись з проблемою, що перевиконали план десь на 40 тисяч гривень. Ми подали звіт на відшкодування в райдержадміністрацію, але нам відмовили. Ми ж розуміємо, чому такі ситуації починаються – виходить, що наша конкурентка – це краща подруга голови адміністрації, вона нас недолюблює. Це виявляється навіть в цій програмі в обмеженні коштів. Наприклад, ми знаємо, скільки нам потрібно коштів, ми беремо статистичні дані за попередні роки. Я прийшов, подав документи і мене викликає глава адміністрації, я заходжу до неї в кабінет і вона мені каже: “Ви ж розумієте, що ви перевиконали план, а ці гроші, які ви хочете забрати на себе, ми могли би дати районній аптеці”. А

керівник районної аптеки – це її подруга – моя конкурентка. З її слів виходить, що наші аптеки знаходяться в тих точках, де в людей менші потреби і гроші нам відшкодувати не треба. Хіба що з січня, якщо буде фінансування. У нас почалися певні з'ясування відносин, чому так, адже ми подали всі документи вчасно, ми уклалися в терміни, ми перевиконали план, але була потреба в тому, ми ж забезпечували ті рецепти, які лікарі виписували людям, забезпечували наявність препаратів і стовідсотковий відпуск лікарських засобів для пацієнтів на їхні потреби, ми ж не просто з власної волі провели таку суму і хочемо гроші забрати, ми можемо прозвітувати по кожному із рецептів. Кажемо: ви можете безпосередньо зв'язатися з людьми і перевірити, чи дійсно вони брали цей рецепт і чи дійсно вони брали ліки в аптеці. У нас пішла вже така між собою гаряча розмова, тому що держава забезпечує, держава виділяє кошти і адміністрація зобов'язана ці кошти передавати нам, ми відпускаємо ці ліки в кредит і відшкодування не може переноситися на невизначений термін. Але все ж таки Бог втрутився, прийшла до нас в одну із аптек колишня вчителька, жінка за своєю натурою дуже принципова. Коли щось не так, вона телефонує на номери гарячих ліній і добивається справедливості. І вона прийшла в аптеку з рецептом, а ми призупинили відпуск лікарських засобів, тому що з нами не розраховались і ми не можемо вже безкоштовно відпускати ліки на такі суми. І ми пояснили ситуацію, сказали, що в грудні ми не будемо працювати, поки з нами не розрахуються. Ця жінка ввечері зробила декілька дзвінків на гарячу лінію, а наступного дня до мене перетелефонували і сказали, що всі договори й додаткові умови на ці суми підписані і вже передані ці документи до Казначейства, очікуйте, з дня на день гроші будуть на ваших рахунках. Тобто, я думаю, що тут Бог також втрутився і ми змогли завдяки допомозі небайдужих громадян добитися того, що нам 9 600 гривень виділили до кінця року, щоб ми людям могли відпускати. І слава Богу, ми завдяки цьому можемо допомогти деяким людям, у яких дуже важка ситуація в житті.

– Розкажіть, як Ви прийшли до Бога.

– Я адвентист у третьому чи четвертому поколінні, я, можна сказати, народився в церкві, у цій вірі. У селах є стереотипи – закінчив школу, отже, маєш швиденько прийняти хрещення. У мене були на той час якісь сумніви, я десь три чи чотири рази пройшов уроки з підготовки до хрещення, але виникали питання: а чи взагалі Бог існує? Дивлюсь на своє життя і розумію, що це не може просто так відбуватись, що все ж таки є Бог і він допомагає нам. Потім виникали питання, а чи дійсно я прийшов саме в ту церкву, яка є церквою останку. Дуже багато в мене виникало таких питань, абсолютно різних. І був такий момент у житті, коли я цікавився, які конкретно мають переваги, наприклад, баптисти. Я молився і постійно звертався до Господа, просив його відкритись мені. Я не можу сказати, що отримав якусь таку чітку відповідь від Бога, що от Він мені явно показав чи явився, але я сприйняв це так, що я дійсно бачу руку Божу у своєму житті, тому що я розказав декілька випадків зі свого життя, це досвід почутих молитов, коли Він мене благословляв, були моменти, коли я чітко розумів, що це не може бути просто так. Наприклад, коли я поступав в університет, я вже був членом церкви, то в приймальній комісії я посварився з ректором університету і він мені сказав, що якщо я думаю, що я особливий і не буду в суботу навчатися, і потім викладачі будуть витрачати на мене свій час – то я не буду тут навчатись. Але Бог дав сили й мудрість відстояти дотримання субот в університеті. Крім того, я їжджу за кермом з 8 років, я таким чином допомагав своїм батькам. Скільки за життя в мене було аварійних ситуацій і, слава Богу, Він мене завжди абсолютно беріг. Єдині наслідки – це було те, що в мене після деяких ситуацій руки-ноги трусилися так, що на ноги не міг стати. А то просто допомагали його янголи-хранителі – це не пояснити інакшим чином. І дійсно, коли я провів паралелі у своєму житті, я зрозумів, що все ж таки Бог є, і я почав читати і досліджувати Святе Письмо. І я чітко зрозумів, що з тим самим харчуванням, дотриманням суботи, десятисловного закону, я не знайшов іншої церкви, яка могла б повністю

відповідати написаному в Біблії, окрім адвентистів сьомого дня. Поштовх мені дала книжка Бена Карсона "Золоті руки", я читав про його життя, про його дитинство і багато чого в моєму житті змінилося завдяки цій книзі, цілісна картинка з різних пазлів склалися. Зараз я впевнений на 200 відсотків, що іду в правильному напрямку і правильна Особа знаходиться поряд зі мною.

Я можу провести паралель, як я веду свій бізнес з Богом. До мене неодноразово приїжджають менеджери з різних фірм, це потужні всеукраїнські фірми, і їхні представники кажуть: "Дайте нам прайс-лист іншої фірми-конкурента, ми його проаналізуємо і зробимо вам на 3-5% прайс нижчий". Гарна пропозиція – мати конкурентоспроможну ціну на ринку, це дуже добре, бо ми більше нічим не можемо взяти, окрім ціни. Бо люди зараз кожен копійку рахують, вони ніколи не куплять зайву таблетку чи шприца, у них все розписано і розплановано. Тому такі пропозиції є дуже заманливими для мене як керівника, тобто я можу, якщо захочу, один раз скинути їм прайс, зате на своєму ринку я можу знизити ціни десь на 10%. Здавалося б, я ж хороше діло зроблю для людей.

– Але ж це, я так розумію, нечесно?

– Справа в тому, що це вважається розкриттям комерційної таємниці і цього робити не можна. Я одразу сказав менеджеру, який до мене приїхав: "Ви взагалі в Бога вірите?". Бо ми з різними людьми працюємо, і з атеїстами, різні є люди. Зав'язав таку дискусію. І я їй пояснив, що це буде несправедливо і нечесно, по-перше, до фірми-конкурента, і як моя совість буде реагувати потім, як я буду перед Господом знати, що я обманним шляхом, тобто розкриттям комерційної таємниці, зробив зниження цін. Вона мені каже – це ж людям буде краще, дешевша ціна буде. Я кажу: але якщо дивитися на те, як совість буде реагувати, то це нечесно. І я сказав, що ми люди віруючі, і таким чином я засвідчив про Господа. І навіть декілька разів ми з нею спілкувалися і вона питала, а я їй давав посилання на християнську літературу, але не знаю, чи наша розмова

вплинула, чи ні, чи вона щось читала, бо зараз там змінилося керівництво, менеджер в мене помінявся і я не знаю, чи вона працює. У будь-якому разі я постарався пояснити, що те, що пропонується робити нечесним шляхом – Бог би цього не зробив, Ісус Христос би цього не допустив.

Ще один приклад наведу. У мене є один друг в аптечному бізнесі. З моменту, коли ми познайомилися, ми з ним відкрили одночасно по одній аптеці. З того моменту я вже відкрив три, а він закрити свою одну. Він постійно щось мутив, працюючи в комунальній аптеці, підробляв звіти і таким чином витягував звідти якісь гроші, за рахунок яких і відкрив власну аптеку. Зовсім пішов не Божим шляхом, але ми пропрацювали вже два роки з моменту, коли ми разом відкрили аптеку, і я на сьогодні маю ту аптеку і ще плюс дві, а він закрити свою одну і пішов зараз працювати на іншу фірму на зарплату. І в цьому я проводжу паралель – коли ти робиш щось з Богом, то Він тебе благословляє. Хоча ми з моїм другом постійно спілкувались, один одного консультували, ділилися досвідом. Обговорювали питання бізнесу, тому що він працював до відкриття власної аптеки у комунальній аптеці і знав певні нюанси, я працював у приватній і мав свій досвід. Ми, в принципі, абсолютно все робили аналогічно. Село, у якому він відкрив аптеку, непогане, і населення там є, і люди ходили в попередню аптеку, яка там була. І в нього якось так склалося, що “не пішло”, і я вважаю, що це через відсутність подальшого Божого благословення. Адже те, з чого він розпочав, було все ж таки неправильно, є такі нюанси, коли можна поступити трішки несправедливо, але будеш мати з цього більшу вигоду. А ми з батьком обговорювали такі нюанси, я завжди казав, а чого б нам не попрацювати чесно, і батько погоджувався. І коли працюєш, то бачиш, що коли ти чесний перед Богом у своїй роботі, чесний з поверненням десятини і чесний взагалі у ставленні до інших людей, то ти отримуєш благословення, Бог не залишає таких людей ніколи. Тому в мене є тисячі прикладів людей, які разом з Богом розпочинали свою роботу і те, до чого вони дійшли, чого вони досягнули – це тільки завдяки благословенню Бога. І в нас

немає заслуги, щоб думати, що “це я такий молодець, я вивчився і все знаю, це я зробив” – ні, це зробив Бог, але інструментом він вибрав мене. Моя хороша подруга працює у сфері фармації медичним представником і вже декілька років підряд тримає першість з продажів по Україні. І коли її колеги запитують, як ти досягаєш цього, що ти робиш? То вона каже: “Це не я, то Ісус так робить через мене”.

Багато речей є, навіть їду вчора увечері, на ожеледиці, машину понесло, а я думаю: “Оце я молодець, зловив машину, у мене тут стабілізатор, антизанос, усе чітко і класно”, а потім проїхав метрів 500 і думаю: а що я зробив для цього, якщо тільки з Божої волі я залишився на дорозі, а не злетів з неї. Є багато речей, за які ми хочемо присвоїти славу собі, але треба розуміти, що то не я зробив, а Бог через мене зробив, що то не мої руки, а Божі руки зреагували і просто Він це зробив через мене. Треба довірятися Богу у всіх ситуаціях, неважливо, наскільки вони для нас здаються дрібними (нібито Богу не до цього, у Нього є важливіші справи), але насправді немає більш важливих чи менш важливих справ для Бога, які ми робимо. А ми можемо відвертатися, можемо це не приймати, але з часом, я думаю, кожна людина починає бачити, що це був Бог.

У нас був такий досвід у сім'ї. Моєму батькові поставили діагноз і сказали, що жити залишилось не більше півроку. Коли ми зробили тисячу різних обстежень, вони показали, що уражена печінка і на ній є велика пухлина 14-10 сантиметрів – величезна. Усі обстеження і у Вінниці, і в Києві і на різних приладах – стовідсотково показували, що саме такий діагноз. Наша велика дружна родина довго постувала та молилася, особливо в день, коли була операція в батька, коли хірург готувався до видалення лівої долі печінки, яка була ураженою. Навіть розглядався варіант, що буде потрібен донор, тому що могло виявитися, що вона уражена повністю і потрібно буде пересаджувати іншу. Донором міг бути хтось із рідних або треба

було шукати. Але коли хірург зробив перший надріз і вони відкрили черевну порожнину, то він каже, що в нього мало інструменти з рук не повипадали, він не повірив своїм очам. Він казав, що не знає, до кого ми молилися і кого просили, але Він зробив свою роботу. Це сказав хірург – не адвентист, який працює в Києві в Національному інституті хірургії та трансплантології ім. О. Шалімова. Він казав, що такого просто не буває: “Ми до пухлини, а вона з печінкою просто не поєднана, вони просто як два різних тіла”. Хоча всі аналізи, КТ, МРТ, усе показувало, що то є єдина тканина. Безпосередньо операція показала, що ця пухлина проросла з великого сальника – це орган, який забезпечує чітке розташування внутрішніх органів на своїх місцях, отже, пухлину було відносно легко видалити, не чіпаючи печінку. У нашому житті це був настільки переломний момент, вам цього не передати! У якісь моменти, коли всі думали, як Бог міг таке допустити, що ми зробили не так перед Богом, знаєте, я можу сказати, що не обов’язково ми щось зробили не так, але просто ця ситуація багато чого змінила і багато в чому направила нас ще ближче до Господа. Відкрила Бога по-особливому для всієї нашої родини.

Бесіду вів Гнат Меренков

НА ФОТО: 1. Михайло Чайка. 2. Під час навчання у Житомирському базовому фармацевтичному коледжі 3. Інтер’єр аптеки. 4. З батьком Юрієм Михайловичем.